

Rzym określa wizję – numer siedemnasty

Ostateczny przesiew 144 000: prorocza próba obrazu Bestii

Jeff Pippenger

2024-09-24

Ci, którzy zostali powołani, by znaleźć się w gronie stu czterdziestu czterech tysięcy, znajdują się teraz w swoim ostatecznym procesie przesiewania, i jest to proces próby oparty na kształtowaniu się obrazu bestii. Proces ten zaczyna się od domu Bożego, gdyż sąd zawsze zaczyna się od domu Bożego, a następnie inna trzoda Boga zostaje poddana identycznemu procesowi próby. Być może najistotniejszą i najważniejszą proroczą cechą w kształtowaniu się obrazu bestii jest to, że następuje ono dwukrotnie: najpierw w Stanach Zjednoczonych, potem w pozostałej części świata. Proroczo oznacza to, że obraz bestii w świecie jest ostatecznym przejawem obrazu bestii, a zatem wszelkie typologiczne przedstawienia obrazu bestii, które pojawiły się przed obrazem bestii w świecie, były jedynie cieniem zapowiadającym rzeczywistość.

Sąd rozpoczął się od domu Bożego 11 września 2001 roku. Tę datę typologicznie zapowiadał dzień 11 sierpnia 1840 roku, kiedy anioł z dziesiątego rozdziału Apokalipsy zstąpił z otwartą w swej ręce małą książeczką. Gdy anioł z rozdziału dziesiątego zstąpił, ogłosił, że sąd nad protestantyzmem jest już w toku. Kogo Bóg sędzi, tego najpierw ostrzega, a potwierdzenie metody Millera w wyznaczaniu czasu dodało wagi jego obliczeniom dotyczącym sądu związanego z Powtórny Przyjściem. Próba protestantów trwała od 11 sierpnia 1840 roku, a do roku 1844 protestanci stali się córkami Rzymu. Okres od 1840 do 1844 roku typologicznie odpowiada okresowi od 11 września 2001 roku aż do wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej.

Te dwa okresy były również odzwierciedlone w czasie od chrztu Jezusa, gdy zstąpił Duch Święty, aż po krzyż. Te trzy okresy zostały typologicznie zobrazowane przez sto dwadzieścia lat wyznaczonych świata przedpotopowemu, poprzedzających potop. Zawsze pojawia się ostrzegawcze poselstwo, które wskazuje na sąd związany z daną historią. Istnieją święte dzieje, które również odnoszą się do tego szczególnego okresu w czasach ostatecznych.

Noe głosił przez sto dwadzieścia lat, po czym nadszedł sąd potopu. Chrystus głosił przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, a potem nadszedł sąd krzyża. Ostrzegawcze poselstwo Jana Chrzciciela zostało obdarzone mocą podczas chrztu Chrystusa, a następnie Jezus został poprowadzony na pustynię na czterdzieści dni. Tamte czterdzieści dni oraz następujące po nich trzy próby na końcu owych czterdziestu dni uczą, że gdy poselstwo zostaje obdarzone mocą — co rozpoznaje się po zstąpieniu świętego symbolu, takiego jak Duch Święty podczas Jego chrztu, oraz po zstąpieniu obu aniołów z rozdziałów dziesiątego i osiemnastego Apokalipsy — rozpoczyna się okres próby. Gdy boski symbol zstępuje, poselstwo sądu, ogłaszane tym, którzy są wówczas przedmiotem sądu, zostaje obdarzone mocą, a konkretna grupa, nad którą toczy się sąd, wchodzi w szczególny okres, który kończy się dopiero wraz z zamknięciem ich czasu próby.

Linia Jezusa wskazuje dwa okresy dawania świadectwa. Pierwszym było Jego osobiste świadectwo przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, następnie Jego świadectwo w obecności Jego uczniów przez kolejne tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, aż do ukamienowania Szczepana.

Wtedy rzekł anioł: 'Potwierdzi przymierze z wieloma na jeden tydzień [siedem lat].' Przez siedem lat po tym, jak Zbawiciel rozpoczął swoją służbę, ewangelia miała być głoszona szczególnie Żydom; przez trzy i pół roku przez samego Chrystusa, a potem przez apostołów. 'W połowie tygodnia sprawi, że ofiara i dar ofiarny ustaną.' Daniel 9:27. Wiosną roku 31 n.e. Chrystus, prawdziwa ofiara, został złożony na Kalwarii. Wtedy zasłona świątyni rozdarła się na dwoje, ukazując, że świętość i znaczenie służby ofiarniczej ustały. Nadszedł czas, aby ziemska ofiara i dar ofiarny ustały.

Ów jeden tydzień — siedem lat — zakończył się w 34 r. n.e. Wtedy przez ukamienowanie Szczepana Żydzi ostatecznie przypieczętowali swoje odrzucenie ewangelii; uczniowie, rozproszeni wskutek prześladowania, „wszędzie chodzili, głosząc słowo” (Acts 8:4); a wkrótce potem Szaweł, prześladowca, nawrócił się i stał się Pawłem, apostołem pogan. Pragnienie wieków, 233.

Linie Noego, Chrystusa, millerystów oraz stu czterdziestu czterech tysięcy świadczą o okresie, w którym określona grupa adresatów jest poddawana próbie przez ostrzegawcze poselstwo. Umocnienie poselstwa wskazuje początek okresu próby, który z kolei kończy się zamknięciem czasu łaski dla tej grupy adresatów. W proroczej linii Jezusa zidentyfikowane są dwa okresy dawania świadectwa. Te dwa okresy dawania świadectwa typizują dwa ostrzegawcze poselstwa: pierwsze reprezentuje anioł, który zstąpił 11 września 2001 roku, wypełniając Objawienie 18:1–3, po którym następuje drugi głos z wersetu czwartego i dalszych rozdziału osiemnastego.

Tak więc w ostatnim dziele dla ostrzeżenia świata do kościołów skierowane są dwa odrębne wezwania. Poselstwo drugiego anioła brzmi: „Upadł, upadł Babilon, to wielkie miasto, ponieważ napoił wszystkie narody winem zapalczywości swego nierządu.” A w głośnym okrzyku poselstwa trzeciego anioła słychać z nieba głos mówiący: „Wyjdźcie z niego, ludu mój.” Review and Herald, 6 grudnia 1892.

Pierwszy okres to sąd, który zaczyna się od domu Bożego, a następnie, wraz z wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną, rozpoczyna się drugi okres sądu, z ostrzeżeniem, by wyjść z Babilonu. Linia Chrystusa od Jego chrztu do krzyża przedstawia okres od 11 września 2001 roku do ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych, a okres od ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych aż do chwili, gdy każdy naród zostanie zmuszony do przyjęcia niedzieli jako Globalnego Dnia Kultu, kończy się w momencie, gdy ulegnie ostatni z narodów.

Okres rozpoczyna się prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych i kończy się, gdy ostatni naród ugnie się przed władzą papieską. Początek drugiego okresu wyznacza koniec pierwszego, a oba zawierają prawa niedzielne, które uprzednio zostały typologicznie przedstawione w świadectwie Rzymu. Pierwsze prawo niedzielne w roku 321 zostało wprowadzone z upoważnienia pogańskiego Rzymu. Prawo niedzielne, które zostało wprowadzone z upoważnienia Kościoła papieskiego, jest reprezentowane przez rok 538. Prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych

odpowiada rokowi 321, a prawo niedzielne narzucone ostatniemu narodowi odpowiada rokowi 538. Prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych wyznacza nadejście przesłania ostrzegawczego, które następnie jest proklamowane przez sztandar utworzony z wygnańców Izraela.

Ten kamień milowy to rok 321 i wyznacza początek okresu próby dla każdego narodu w kwestii niedzieli. Okres ten kończy się, gdy ostatni naród ulegnie Rzymowi, a to wydarzenie zostało zobrazowane przez kamień milowy roku 538. Okres od 321 do 538 został zobrazowany przez okres od krzyża do ukamienowania Szczepana. Gdy Szczepan był kamienowany, ujrzał Chrystusa stojącego w niebiańskiej świątyni, co zapowiada chwilę, gdy Michał powstanie przy zamknięciu czasu próby ludzkości.

11 września 2001 roku oznacza nadejście ostrzeżenia z pierwszych trzech wersetów rozdziału osiemnastego, a zostało to naznaczone zapowiedzią przedstawioną przez prorokinię Ellen White, która powiedziała, że gdy wielkie budynki Nowego Jorku runą za sprawą jednego dotknięcia Boga, wypełnią się właśnie te trzy wersety. Zostało to także naznaczone ustawą Patriot Act, która była znakiem dla tych, którzy chcieli to dostrzec, że zasada prawa angielskiego głosząca, iż człowiek jest niewinny, dopóki nie udowodni mu się winy, została odsunięta na bok na rzecz prawa rzymskiego, które głosi, że człowiek jest winny, dopóki nie udowodni swojej niewinności.

Ustawa Patriot Act oznaczyła początek sądu nad laodycejskim adwentyzmem dnia siódmego. Ten okres kończy się wraz z ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych. Ci laodycejscy adwentyści dnia siódmego, którzy pomyślnie przejdą przez ten okres przesiewania, następnie przekażą ostrzegawcze poselstwo z czwartego wersetu osiemnastego rozdziału, które kończy się na ostatnim narodzie, który ugnie się przed Rzymem. Ten okres rozpoczyna się wraz z ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych i kończy się na ostatecznej ustawie niedzielnej.

Jeśli źle zrozumiemy fakt, że istnieją dwa obrazy bestii, poświadczone przez więcej niż dwóch świadków, wówczas źle zrozumiemy dzieło przedstawione w pierwszych trzech wersetach osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, które rozpoczęło się w 2001 roku, oraz dzieło, które zaczyna się w wersecie czwartym osiemnastego rozdziału.

Kiedy posługujemy się bezpośrednią identyfikacją Siostry White dotyczącą zstąpienia anioła z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia w 1888 roku oraz jej przedstawieniem tego samego anioła w czasie przyszłym, stwierdzamy, że rok 1888 stanowi typ roku 2001. Anioł z Księgi Objawienia, który oświeca ziemię swoją chwałą, zstąpił podczas zebrań w Minneapolis w 1888 roku i uczynił to ponownie, gdy runęły wielkie budynki Nowego Jorku.

Okres od chrztu Chrystusa aż do krzyża, okres od 11 sierpnia 1840 do 22 października 1844 oraz okres stu dwudziestu lat Noego stanowią trzy świadectwa okresu sądu. Rok 1888 stanowi świadectwo manifestacji buntu, która została odnotowana na zebraniach w Minneapolis, a Noe wskazuje na wycofanie się Ducha Świętego od tych, którzy odrzucili poselstwo. Bunt ludzi przed potopem, jak również bunt przywódców kościoła w 1888 roku, odpowiadają historii Koracha, Datana i Abirama z czasów Mojżesza, o której anioł powiedział Siostrze White, że powtarza się w Minneapolis.

Okres od ustawy Patriot Act aż do ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych stanowi czas próby dla laodycejskiego adwentyzmu dnia siódmego. Bunt przeciwko poselstwu ostrzegawczemu, które ogłasza ich sąd, oznacza usunięcie Ducha Świętego, a tym samym wylanie silnego zwiedzenia na bezbożne, głupie panny tamtej historii. Punktem skupienia buntu jest wybrany posłaniec, co widać na przykładzie Noego, Mojżesza, starszych Jonesa i Waggonera oraz, oczywiście, siostry White. Bunt przeciwko ostrzegawczemu poselstwu i posłańcowi tamtej historii opiera się na "oleju" w historii przypowieści o dziesięciu pannach.

Ci, którzy głoszą ostrzegawcze poselstwo, czynią to, ponieważ mają „oliwę”, którą jest również to ostrzegawcze poselstwo. Rozróżnienie między dwiema klasami powstaje więc dzięki właściwemu zastosowaniu zasad interpretacji prorocत्व przyjętych przez uczestników ruchu pierwszego i drugiego anioła, przedstawianych jako millerowskie zasady interpretacji, a także zasad interpretacji prorocत्व przyjętych przez ruch trzeciego anioła.

Próba, przedstawiana jako „powstanie obrazu bestii”, musi zatem być próbą dotyczącą tego, w jaki sposób obraz bestii powstaje w proroczym słowie Bożym.

Począwszy od ustawy Patriot Act z 2001 roku, którą prefigurował projekt ustawy Blaira z 1888 roku, który prefigurowała Deklaracja Niepodległości z 1776 roku, którą prefigurował chrzest Chrystusa, który prefigurował 11 sierpnia 1840 roku, wszystko to potwierdza prawdę, że proces próby w sądzie zaczyna się od wzmocnionego ostrzegawczego poselstwa, które trzeba wziąć z ręki anioła, a następnie zjeść.

Prorocze nauczanie, które identyfikuje Stany Zjednoczone jako grabieżców twego ludu, swoją logiką zaciemnia kilka kwestii, a kwestie te są często najbardziej bezpośrednimi tekstami dowodowymi przy ustalaniu elementów kształtowania się obrazu bestii. Sposobem zilustrowania faktu, że ten test ma charakter proroczy, jest użycie podstawowych zasad prorocत्व, aby wykazać prawdę, którą rozumie się tylko wtedy, gdy uzna się Rzym za symbol przedstawiany przez grabieżców twego ludu.

Ta ilustracja pochodzi z pięciu linii historii w adwentyzmie, w których doszło do kontrowersji dotyczącej Rzymu jako symbolu. Znajdujemy się teraz w ostatniej, czyli szóstej, z tych kontrowersyjnych historii, a obecna kontrowersja jest identyczna z tą przedstawioną na diagramie z 1843 roku.

Tę prawdę łatwo dostrzec, jeśli prawidłowo zastosujesz reguły prorocze. Reguła prorocza, którą należy zastosować, mówi, że symbole mają więcej niż jedno znaczenie, a znaczenie, w jakim występują w danym fragmencie, powinno być ustalone przez sam ten fragment. Król syryjski, Antioch III Wielki, wypełnił bitwę opisaną w wersecie dziesiątym jedenastego rozdziału Księgi Daniela, wypełnił bitwę pod Rafią w wersecie jedenastym i dwunastym oraz bitwę pod Panium w wersecie piętnastym. Spór millerystów przedstawiony na wykresie z 1843 roku polegał na tym, że fałszywy pogląd protestancki utożsamiał „rozbójników” z Antiochem Epifanesem, przy jednoczesnym podtrzymaniu prawdy, że „rozbójnicy” byli symbolem Rzymu.

Wersety od dziesiątego do piętnastego zostały najpierw wypełnione w historii Antiocha III Wielkiego, więc te wersety oraz późniejsze historyczne powtórzenie tych wersetów stanowią dwóch świadków wypełnienia tych wersetów w dniach ostatecznych, gdyż wszyscy prorocy mówili bardziej bezpośrednio o dniach ostatecznych niż o dniach, w których żyli.

Obok tej ustalonej zasady, określającej, gdzie należy stosować świadectwo proroka, mamy też Siostrę White, która wprost zapisała: „znaczną część historii, która miała miejsce w wypełnieniu tego proroctwa [jedenasty rozdział Księgi Daniela], zostanie powtórzona”. Antioch III Wielki reprezentuje Stany Zjednoczone jako armię na usługach Rzymu papieskiego. Protestanci twierdzili, że owi rozbójnicy symbolizowali innego Antiocha, natomiast milleryci wiedzieli, że chodziło o Rzym. Obecnie jedna strona utożsamia Stany Zjednoczone z rozbójnikami, a druga strona trwa przy prawdzie podstawowej.

Jeśli przyjmiemy zasadę, że symbole mogą mieć więcej niż jedno znaczenie, a znaczenie należy ustalać na podstawie kontekstu, w którym są użyte, to utożsamienie Stanów Zjednoczonych z rozbójnikami jest analogiczne do protestanckiego utożsamienia Antiocha z rozbójnikami, lecz teraz Antioch jest symbolem Stanów Zjednoczonych w czasach ostatecznych.

Kontekst tego fragmentu bezpośrednio podejmuje pytanie, jaka moc wywyższa się, aby ustanowić wizję, zatem położenie nacisku na ten fakt jest uzasadnione. Jest to uzasadnione na podstawie wielu świadectw, gdyż inne historyczne linie sporu o Rzym jako symbol wskazują na ten sam fakt. Faktem tym jest to, że ci, którzy stoją po niewłaściwej stronie tej kwestii, niezmiennie identyfikują Stany Zjednoczone zamiast Rzymu. Ale jeśli nie chcesz przyjąć, że symbole mają więcej niż jedno znaczenie, albo jeśli wierzysz, że tak jest, lecz nie masz dość wprawy, by całkowicie zaufać tej regule, wówczas będzie niemal niemożliwe, byś podążał za logiką, która zostanie teraz zastosowana.

Każda dwurożna potęga reprezentuje Stany Zjednoczone w dniach ostatecznych. Francja jest dwojaką potęgą reprezentowaną przez Sodomę i Egipt. Islam również symbolicznie przedstawia Stany Zjednoczone, gdyż Stany Zjednoczone są fałszywym prorokiem w relacji do władzy papieskiej, która jest Izebel. Stany Zjednoczone są Salome w poddaństwie wobec Herodiady. Balaam jest także symbolem fałszywego proroka, choć jego historia jest bardziej złożona niż po prostu bycie fałszywym prorokiem.

Proroctwa Balaama, które zostały zapisane po tym, jak trzykrotnie pobłogosławił Izrael, są na różne sposoby łączone z islamem. Osioł jest symbolem islamu i nie sposób pominąć mówiącego osła w opowieści o Balaamie. Mędrcy ze Wschodu, którzy przyszli oddać cześć Dzieciątku Jezus, byli prowadzeni proroctwami Balaama. Islam trzech biał z dziewiątego rozdziału Apokalipsy reprezentuje fałszywego proroka Mahometa.

Jeśli rozumiesz, że symbole mają więcej niż jedno znaczenie, to bez wątpienia zrozumiesz też, że wiele prawd jest tak ważnych, iż są przedstawiane za pomocą rozmaitych symboli. Symbol, który stanowi podstawę tego widzenia, jest symbolem Rzymu i dlatego oczywiste jest, że Rzym będzie głównym motywem w proroctwach biblijnych. Jednym z klasycznych i dobrze ugruntowanych symboli Rzymu jest król północy w jedenastym rozdziale Księgi Daniela. Król północy, który

dojdzie do swego kresu i nikt mu nie pomoże, to władza papieska, Kościół rzymski, papież rzymski, człowiek grzechu.

W sporze Uriaha Smitha twierdzono, że król północy w wersecie trzydziestym szóstym to Francja, a król północy w wersecie czterdziestym to Turcja. Zarówno Francja, jak i Turcja są symbolami Stanów Zjednoczonych w różnych kontekstach, lecz podobnie jak u protestantów, i jak jest to dziś, Smith w tej polemice odrzucił prawdę, że król północy jest symbolem współczesnego Rzymu, i utrzymywał, że symbol Rzymu był reprezentowany przez symbol Stanów Zjednoczonych w narodzie francuskim, a następnie ponownie, że symbol Rzymu był symbolem Stanów Zjednoczonych, reprezentowanym w narodzie tureckim.

Kontekst obejmuje teraz trzy linie: historię millerystów, historię Uriaha Smitha oraz terażniejszość. W każdej z tych ilustracji pojawia się kontrowersja wokół symbolu Rzymu, który jest niewłaściwie stosowany wskutek błędnego rozumienia Rzymu jako symbolu Stanów Zjednoczonych.

Linia sporu wokół „the daily” w Księdze Daniela podtrzymuje ten sam nacisk na argumentowanie przeciwko prawdzie dotyczącej symbolu Rzymu, choć w tej historii istnieją pewne istotne niuanse.

Logika proroczego modelu Uriaha Smitha doprowadziła jego zwolenników do błędnego zastosowania szóstej plagi w szesnastym rozdziale Księgi Objawienia. Podstawowym problemem w sposobie, w jaki Smith zastosował szesnasty rozdział, poza jego próbą odnoszenia wszystkiego dosłownie w okresie, gdy wszystko należy interpretować duchowo, była jego niezdolność dostrzeżenia określonej struktury potrójnego sojuszu smoka, bestii i fałszywego proroka. Zastępując prawdziwe znaczenie symboli znaczeniami wynikającymi z prywatnej interpretacji, logika Smitha pozbawia możliwości rozpoznania, jak powstaje ów potrójny sojusz, a to, jak jest on formowany, stanowi "wielką próbę dla ludu Bożego, na podstawie której zostanie rozstrzygnięte ich wieczne zbawienie."

Niewłaściwe użycie symboli Rzymu jest próbą szatana, by uniemożliwić ludowi Bożemu czasów ostatecznych dostrzeżenie nie tylko współczesnego Rzymu, lecz także sposobu, w jaki kształtuje się współczesny Rzym. Konieczność rozpoznania proroczych cech związanych ze zjednoczeniem Organizacji Narodów Zjednoczonych, władzy papieskiej i Stanów Zjednoczonych pociąga za sobą wieczne konsekwencje.

W Księdze Daniela znajduje się szczególna próba, która podkreśla znaczenie rozpoznania związków między tymi trzema mocami, a w Księdze Objawienia znajduje się inna szczególna próba, która podkreśla te same punkty. „Codzienne” w Księdze Daniela William Miller rozumiał jako pogański Rzym, gdy studiował Drugi List do Tesaloniczan. Z opisu proroczej relacji między pogańskim Rzymem a papieskim Rzymem w Drugim Liście do Tesaloniczan Miller rozumiał, że słowo „codzienne” było symbolem pogańskiego Rzymu, a obrzydliwością spustoszenia byłby zatem Rzym papieski.

Podkreślamy jednak, że w Drugim Liście do Tesaloniczan relacja między pogańskim Rzymem a papieskim Rzymem jest przedstawiona w kontekście, który uczy, że jeśli nie rozumiesz związku

tych dwóch potęg, ulegasz silnemu zwiedzeniu i giniesz na wieki.

To jest to samo ostrzeżenie dotyczące szóstej plagi, w którym pojawiają się nie tylko smok, który w Drugim Liście do Tesaloniczan był pogańskim Rzymem, i bestia, która w tym fragmencie była "człowiekiem grzechu", lecz także fałszywy prorok w rozdziale szesnastym. Fragment ten podkreśla znaczenie rozpoznania związku sił, które tworzą potrójny sojusz Współczesnego Rzymu, będący zarazem współczesnym Babilonem.

Spór wokół „the daily” dotyczy dokładnie tej samej kontrowersji dotyczącej dni ostatecznych, ale poszerza zrozumienie tej kontrowersji, podkreślając wagę zrozumienia relacji między trzema mocarstwami tworzącymi Współczesny Rzym. Odmowa dostrzeżenia tej prawdy to gwarancja mocnego zwiedzenia jako twojej zapłaty.

W obecnej kontrowersji ci, którzy utożsamiają Stany Zjednoczone z rabusiami, sprawiają wrażenie, jakby nie byli w stanie nawet przyjąć do wiadomości, dlaczego ma znaczenie, że Stany Zjednoczone są wielokrotnie przedstawiane jako podporządkowane władzy papieskiej, a nie jako sama władza papieska. Zdrowy rozsądek podpowiada, że władza, która kontroluje relację w polityce, historii, małżeństwie i prorocztwie biblijnym, jest uważana za głowę, a głowa to ta, która się wywyższa, aby ustanowić wizję, a następnie upada.

Rozumowanie, które utożsamia Stany Zjednoczone z rozbójnikami, nie potrafi odnieść się do historii, która została przedstawiona, a następnie wypełniła się w latach 321–538. Symbol Stanów Zjednoczonych musi ustąpić, zanim zostanie objawiony „człowiek grzechu”. „Człowiek grzechu” zostanie ponownie objawiony w dniach ostatecznych, a zanim to nastąpi, Stany Zjednoczone muszą najpierw upaść.

Ustawa niedzielna w Stanach Zjednoczonych nie utożsamia Stanów Zjednoczonych ze Współczesnym Rzymem; wskazuje, że nadeszła narodowa ruina i że Stany Zjednoczone zostały całkowicie odcięte od prawości. Tym Współczesnym Rzymem, który zostaje ujawniony, gdy Stany Zjednoczone popadają w odstępstwo wskutek ustawy niedzielnej, jest władza papieska, która właśnie wtedy i tam pokonała swojego sojusznika, fałszywego proroka.

„Codzienne” w Księdze Daniela i jego związek z przesłaniem Williama Millera, znaczenie tego, że zrozumienie Millera wywodzi się z Drugiego Listu do Tesaloniczan, rozdziału drugiego, oraz ostrzeżenie, by podczas szóstej plagi zachować swoje szaty — wszystko to wskazuje na elementy tamtych kontrowersji, które dotyczą aktualnych kwestii.

W dniach ostatecznych ostrzeżenie z Drugiego Listu do Tesaloniczan, rozdział drugi, dotyczy grupy, która identyfikuje Stany Zjednoczone jako symbol, lecz odmawia kierowania się światłem dotyczącym relacji Stanów Zjednoczonych z Rzymem papieskim. Postępując w ten sposób, zobaczą powiązanie nie tylko Rzymu papieskiego ze Stanami Zjednoczonymi, lecz także Organizacji Narodów Zjednoczonych, mocy smoka z szesnastego rozdziału Księgi Objawienia.

Tak jak Uriah Smith, A.G. Daniells i W.W. Prescott, których Siostra White określiła jako niezdolnych do rozumowania przyczynowo-skutkowego, podobnie jest z tymi, którzy odmawiają kierowania się wytycznymi proroczego Słowa Bożego w jego objaśnianiu relacji tych trzech mocy

w czasach ostatecznych.

Podobnie jak w przypadku pierwszych, obecnych i związanych z Uriahem Smithem kontrowersji, kontrowersja dotycząca relacji trzech sił, przedstawionych w Drugim Liście do Tesaloniczan i szóstej pladze, przejawia prywatną interpretację wskazującą na Stany Zjednoczone, ale odmawia dostrzeżenia pewnej proroczej cechy Stanów Zjednoczonych, która obnażyłaby ich błędną koncepcję i być może doprowadziła ich do światła.

Po 11 września 2001 roku powstał spór dotyczący czterech owadów z Księgi Joela. Prawda jest taka, że owady te przedstawiały postępujący duchowy upadek laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego poprzez wprowadzenie teologii katolickiej i odstępczej teologii protestanckiej. Ponownie, właściwa interpretacja czterech owadów wskazuje na Rzym, lecz prywatna interpretacja utrzymywała, że chodzi o islam, który jest symbolem fałszywego proroka, a zatem symbolem Stanów Zjednoczonych. Linia za linią, spory z historii adwentystycznej, które właśnie omówiliśmy, wszystkie wskazują na tę samą prawdę.

Zła strona, na podstawie świadectwa czterech świadków, utożsamia rozbójników ze Stanami Zjednoczonymi, a na podstawie świadectwa dwóch świadków okazuje się, że jej rozumienie Stanów Zjednoczonych jako symbolu jest błędne. Boży kandydaci na to, by w dniach ostatecznych znaleźć się w gronie stu czterdziestu czterech tysięcy, znajdują się teraz w proroczej próbie. Nie jest to próba, którą zalicza się przez samo oddanie głosu na tę czy tamtą stronę. Jest to próba, którą można właściwie przejść jedynie poprzez dokładne zastosowanie zasad proroczych. Aby Lew z pokolenia Judy przebudził swój lud dni ostatecznych do świadomości, że nie studiuje wystarczająco dogłębnie, dopuścił do wprowadzenia herezji.

Fakt, że w łonie tego ruchu pojawiła się herezja, wskazuje, że nasza osobista umiejętność posługiwania się zasadami interpretacji proroctw jest słabsza, niż być powinna. Rzym ustanawia wizję, a wizją dni ostatecznych jest ostateczne powstanie i upadek króla północy. Ów „król” jest także „człowiekiem grzechu”, a „człowiek grzechu” to „tajemnica nieprawości” i „ów niegodziwiec”. On jest antychrystem, jest symbolicznie przedstawiony jako „rozbójnicy twego ludu” i jest „głową” współczesnego Rzymu.

"Ci, którzy popadają w zamieszanie w swoim rozumieniu słowa, którzy nie dostrzegają znaczenia antychrysta, z pewnością opowiedzą się po stronie antychrysta. Nie ma teraz czasu, abyśmy asymilowali się ze światem. Daniel stoi w swoim losie i na swoim miejscu. Proroctwa Daniela i Jana mają być zrozumiane. Objaśniają się nawzajem. Dają światu prawdy, które każdy powinien zrozumieć. Te proroctwa mają być świadectwem na świecie. Przez swoje wypełnienie w tych ostatnich dniach same się wyjaśniają." Kress Collection, 105.